

že zlo poškodovani, pa tisuč in tisuč let jih ni moglo popolnoma razdijati. — Čudovito spoštovanje in veliko gorečo ljubezen do očetov in dedov svojih so mogli nekdanji Izraeljci, pa tudi drugi starodavni narodi imeti, da so jim po smerti tako lepe, terdne in skoraj bi djali, večne počivališča napravljali. Izraeljci so si prisvojili to lepo šego berž ko ne v Egiptu, kjer je vse polno starodavnih terdnih, tako reči, za večnost napravljenih grobov. Rad bi vedil, kaj je starodavne narode spodbadalo, da so sebi in svojim umerlim take lepe in terdne hrame napravljali in z velikimi stroški v žive skale usekovati dajali. Ne verjamem, da bi si jih bili le iz nečimernosti in prazne častiželjnosti napravljali, kakor stavijo dan današnji tu in tam nekteri dediči, ki se z bogato dedšino v razujzdanosti pasejo, merličem, po katerih so jo podedovali, le iz prazne nečimernosti, ali pa zavolj jezikov ljudi krasne spominke na grobe.

Na koncu tega griča je majhna, pa sloveča, po vsem svetu znana ravnina, nekdanj lončarjeva njiva, po Kristusovi smerti pa njiva kervi — Hak-el-dáma do današnjega dné. O, sveta zemlja, ki si bila za ceno Kristusovo kupljena! — Ko je namreč hudobni zdajavec Gospoda svojega, lakomni Iškarjot, svojo pregreho spoznal, je nesel trideset srebernikov, ki so mu jih bili za gerdo zdajo dali, vikšim duhovnom nazaj rekoč: Nedolžno kerv sem izdal. Ker mu pa odgovoré: Kaj nam zato? ti glej — verže nezvesti zdajavec srebernike v tempeljnu od sebe, ter odide. Pa tudi vikši duhovni vejo dobro, da dnar ta je cena kervi, in da se ne spodobi ga za tempelj ali za službo božjo porabiti. Zato kupijo za-nj lončarjevo njivo za pokopališče ptujcov.

O času križanskih vojsk so mogočni in bogati Pizanci v svoji nečimerni pobožnosti, ali menda v svoji prevzetnosti, ki so jo za pobožnost imeli, veliko zemlje, ki so jo najberže tu skopati dali, iz svete dežele domú navozili, da bi po smerti, čeravno domá, vendar v sveti zemlji počivali.

Za tem zanimivim gričem je nek višji, zlo kamnit hrib, ki mu hrib hudobnega sveta pravijo; zakaj pa, menda nihče prav ne vé. Res, da neko staro izročilo pripoveduje, da je imel Kajfa na tem hribu lepo pristavo, in da tu so se shajali vikši duhovni, pismouki in farizeji, in so se posvetovali, kaj bi z Jezusom storili, ki je čedalje več čudežev delal. Kajfa jim dá svét, da je bolje, da en človek umerje, ko da bi vés narod poginil — in da od tod izhaja ime „hrib hudobnega sveta.“

(Dalje sledi.)

Angel in déte.

Polnoč je. Svét počiva in luna lije na-nj
Za plačo dnevnih trudov sladkôbo mirnih sanj;
Vse spi, — le mati čuje kraj bolniga sinú
In tarna in zdihuje, de smili se Bogú!

Ob up so šli zdravniki, molcé hitéli preč,
In materi zabôdli v sercé obupa meč;
Ah! njeno dete-rož'co ji vertnarica smert
Če 'z zemlje presaditi tjé gori v rajski vert.

Pa kakor med deževje zasi je sončni zrak,
Se détešce nasmeja med njenih solzic mrak;
Vtolažiti si mater, ji vtešiti sercé,
Ji jame govoriti besédice sladké:

„Oj, mati, mila mati, ne jokajte tak zlo!
Me glava že jenjuje, in koj mi bolje bo.
Poglejte, tu kraj zglavja mil angelček sloni;
Me tak prijazno gleda, na smehljej se derži.“

„Oj, mati, poslušajte, kak vabi me sebój;
On pravi: Ljubi bratec, potegni jo z menój;
V nebésa zornojasne zbeživa iz zemljé,
Vsa polna je hudobe, — preslaba je za té.“

„Na nji vesélje vmira, še prédin se rodí;
Še blage sréce vžitek ljudem sercé tesní;

In sama radost vtaplja na zemlji se v neslast,
In zdihljeji šumijo skoz slednjo mrač in strast.“

„Temnil bi tvoje čelo bojazni nepokój;
Oblival cvetlo lice bi grôze hladni znój;
Solzé bi ti mračile oči tak jasni čvét,
In gréha ost zasajal bi v tvoje serce svét.“

„Oj ne! Mar z manoj zbégni tjé gôri v sveti raj;
Tam sreča, tu neznana, nam sije vékomaj;
Nebeškimu Očetu boš tamkej hvalo pél,
Se z angelci 'zigraval — sam angelček vesel!“

Tak pravi bolno dete, kar angel govori;
Pa mati tarna huje, nji se v težavi zdí,
De sinek umiraje že gré ob jasni um,
De zgraja v bolni glavi mu že bleditve šum.

In v révi na tla klékne, povzdvigajoč roké:
V molitev za edinca se ji zmení sercé;
Na zdihljejih-peróтах pošilja ga Bogú,
Bi rada ga zmenila za miliga sinú.

In dolgo, dolgo moli, le kakor mati zna,
Ki vé, de Bog rad skuša, pa v skušnji moč tud' dá;
Obup zé v sercu gasne, spet up dobiva moč,
Pa détešce zastoka, in pravi jokajoč:

„Oj, mati, huda mati, ah, ne molite več!
Ne vidite, de angel od mene béga preč?
Namest veselja sije z oči mu žalost zdáj:
Bojim se, de bo zbégnil brez mene v svétí raj.“

In mati plane kviško, ga stisne na sercé,
Gorkeje oblijejo njé britke ga solzé,
Ter pravi: „Hudo déte, kak mi sercé moriš!
Kaj srota bom počéla, če ti mi ubežiš?“

K nji se nakloni milo, in pravi otročič:
„Le majhno poterpite, ne jókajte se nič;
Dobil bom gôri krila, se vernil bom vesel,
In vas iz revne zemlje v nebésa zlate vzél.“

„Ah glejte, spét me vabi; pustite naj grém ž njim;
Kaj hočem néki tukaj; zadosti že terpim!“
In déte se nasméhne ji enkrat še ljubkó,
Še zdihne — in uide za angelam v nebó.

V tém mine noč, in zarja v zagorju sije spét,
In radostno se zdrami v življenje čili svét;
Pa mati nič ne vidi, nič svét je ne skerbi,
Za sinam odletélím v nebésa se želí.

Rodoljub Ledinski.

Novičar iz avstrijskih krajev.

Iz Siska 13. dan t. m. Pretečeni teden je šla turšica dobro spodrok, pa tudi pšenica je imela precej kupcov, pa še več bi je bili prodali, če bi žitarji ne upali, da bo poskočila, ker plačujejo pšenico zdaj dražej v Banatu, kakor pri nas. Prodane je bilo danes kakih 7500 vagánov, bečke po 3 fl. 6 kr.; 8000 vag. bečkerečke po 3 fl., 1000 vag. tiske po 2 fl. 45 kr., 20 tavžent vag. turšice nove po 2 fl. 35—37 kr.; 1000 vag. stare po 2 fl. 42 kr.; 2000 vag. soršice po 2 fl. 18 kr.; 15 vag. ovsa po 1 fl. 25 kr.; skup 44 tavž. vagánov. — Vreme je omotno vroče. Toča je šla na več krajih in je veliko škode naredila. Voda vpada; voznina po vodi v Karlovec je 10 kr., po suhem do Zidanega mosta 42 kr.

Iz Zagreba. Pri nas se je več manjih in večjih posestnikov združilo, kateri imajo namen, zastavnicu za Horvaško in Slavonsko osnovati, ktera bo na terdni podlagi utemeljena in bodo tudi kmetje mogli se nje udeleževati.

Iz Polja na doljnem Štajerskem blizo Kozja (Drachenburg). Ve drage „Novice“, nam oznanujete veliko veselega, pa nam tudi veliko žalostnega poveste. Vzemite, vas prosim, tudi to, kar danes pišem, v svoj list. 11. dan t. m. ob dveh popoldan je začelo v moji fari pri sv. Miklavžu na Polji strašno grometi; hud vihar je drevje ruval in poderal, in toča se je sula celo uro, ktera ni samo pokončala lepih vinskih goríc, ki so nam obetale dobro vino, temoč tudi njive, na katerih je stalo lepo žito. Še